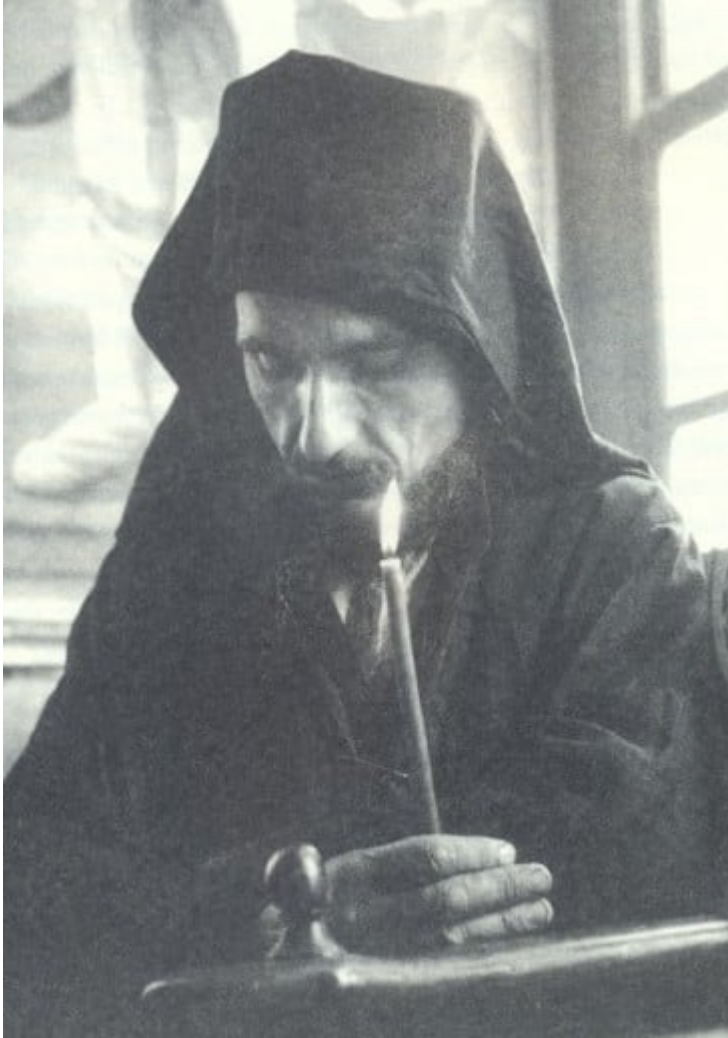

8 Σεπτεμβρίου 2025

Μοναχός Γεώργιος Παλιομοναστηριώτης (1920 - 8 Σεπτεμβρίου 1972)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο κατά κόσμον Μπράνκο Βίτκοβιτς

γεννήθηκε στο χωριό Μιρούσι της επαρχίας Μπιλέκα της Σερβίας το 1920. Τελείωσε το σχολείο με άριστα, τη στρατιωτική σχολή μηχανικών με εξαιρετική επιτυχία, τη σχολή μηχανικής και ηλεκτροτεχνικής του Μονάχου και το Θεολογικό Ινστιτούτο του Αγίου Σεργίου στο Παρίσι. Στον πόλεμο του 1941 κα-τέληξε αιχμάλωτος στην Ιταλία και τη Γαλλία. Το 1954 αναχώρησε για τα Ιεροσόλυμα κι έμεινε για ένα διάστημα στη μονή του Αγίου Σάββα.

Από εκεί ήλθε στο Άγιον Όρος να μονάσει στη μονή Χιλανδαρίου. Έμεινε ένα

διάστημα ως δόκιμος, κάνοντας πολλές μετάνοιες κάθε νύχτα. Τον τραβούσε όμως η ησυχία της ερήμου. Συνδέθηκε πνευματικά με τον Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή (+1959), ο οποίος του αποκάλυψε τα μυστικά της νοεράς προσευχής. Εκάρην μοναχός στο Παλιομονάστηρο, εκεί που είχε ζήσει και ο άγιος Σάββας των Σέρβων (+1236).

Η ησυχία, η μόνωση, η σιγή, η σιωπή, η άκρα νηστεία, η αγρυπνία, η προσευχή, η μελέτη ήταν η εδώ ζωή του. Οι ασθένειες δεν του ανέκοπταν το αυστηρό τυπικό του. Την πάσαν ελπίδα του είχε αφήσει στην Πανα-γία. Η μόνη του σκέψη ήταν το έλεος του Χριστού. Είχε αδυσώπητο πόλεμο με τον δαίμονα. Τ' απαραίτητα για να ζει τα εξοικονομούσε φτιάχνοντας σκούπες. Ήταν πάμπλουτος με την έσχατη πενία του. Μέσα στην κακουχία και τη στέρηση ζούσε μία υπέροχη χαρά. Χαιρετούσε τους επισκέπτες του με το «Χριστός Ανέστη» όλο τον χρόνο. «Είμαστε παιδιά της Αναστάσεως», έλεγε. «Εμείς οι μοναχοί χωρίς τη χαρά της Αναστάσεως δεν είναι δυνατόν να ζήσουμε ούτε να σωθούμε». Ο φίλος του και βιογράφος του Γέροντας Μητροφάνης Χιλανδαρινός (+1999) έλεγε: «Απ' αυτή την πνευματική του χαρά καμιά φορά προερχόταν και κατάλληλο και οικοδομητικό χιούμορ, το οποίο χειριζόταν πάντα στους αγώνες του με τον πειρασμό, τον διάβολο».

Ο μορφωμένος και πολύγλωσσος αυτός μοναχός είχε κάλους στα γόνατα και τα χέρια από τις αμέτρητες γονυκλισίες. Λέει ο Γέροντας Χερουβείμ της μονής του Παρακλήτου που τον γνώρισε: «Η φλόγα της θείας αγάπης που έκαιε μέσα του ήταν απέραντη. Νύχτες ολόκληρες έλιωνε στην προσευχή υπέρ των άλλων, υπέρ της Εκκλησίας, υπέρ των δεινοπαθούντων και ιδιαιτέρως υπέρ των αμαρτωλών της γης». Ο μακαριστός Γέροντας Ιωσήφ Βατοπεδινός (+2009) συμπληρώνει: «Στο Παλιομονάστηρο που έμενε και στη χειμερινή περίοδο με ψύχος, αρκετούς βαθμούς κάτω του μηδενός, ούτε θέρμανση είχε, παρ' όλο που υπήρχαν σόμπες και ξύλα όσα ήθελε, αλλ' ούτε και σκεπάσματα κατάλληλα χρησιμοποιούσε. Η αυστηρή φιλοπονία του ήταν ο γενικός κανόνας της ζωής του και ουδέποτε χαλάρωσε αυτή την “ανελέητη” ζωή έως του θανάτου του».

Ο Γέροντας Μητροφάνης Χιλανδαρινός καταλήγει στην ωραία βιο-γραφία του: «Ο μοναχός Γεώργιος κοιμήθηκε τη νύχτα της παραμονής της Γεννήσεως της Θεοτόκου, 8.9.1972, στο Παλαιό Ρωσικό μοναστήρι, όπου έγινε μοναχός ο άγιος Σάββας. Εκεί στην εκκλησία που βρίσκεται στον πύργο ο π. Γεώργιος άναβε ασταμάτητα το κανδήλι. Εκτενέστερα για τον βίο του π. Γεωργίου γνωρίζουν οι μοναχοί στο Περιβόλι της Παναγίας, της Μητέρας του Θεού, στο Άγιον Όρος, και στη Βασιλεία των Ουρανών, όπου αυτός τώρα κατοικεί αναπαυόμενος των πολλών μόχθων του».

Ο μητροπολίτης Φιλίππων Αλέξανδρος (+1978) γράφει: «Την άλλη μέρα του θανάτου του, κηδεύθηκε με ψιθυριστές ευχές και νεκρώσιμα τροπάρια ενός γέρου ιερομονάχου του Αγίου Παντελεήμονα, με τη συ-νοδεία δύο λαϊκών, δύο αξιωματικών της χωροφυλακής· θάφτηκε μέσα στο κελλί όπου ασκήτευσε, τυλιγμένος μέσα στο τριμμένο ράσο του που σκέπαζε το ημίγυμνο κουφάρι του. Η περιουσία του: ένας ξύλινος, χοντροκομμένος σταυρός του λαιμού, αναρτημένος μ' ένα σύρμα. Σε μετρητά κέρματα ως πενήντα δραχμές. Τρόφιμα: λίγα ξεροκόμματα ψωμιού, μία ποσότητα πράσινες ελιές κρεμασμένες σ' ένα κομμάτι κου-ρέλι μισοσαπισμένες, γιατί δεν ήσαν αλατισμένες. Ρουχισμός: το ράσο που χρησίμευσε για σάβανο, ένα ζευγάρι μπότες με χοντρά ράμματα και τρύπες. Μία χύτρα με τσάι του βουνού, χωρίς να βρεθεί πουθενά ζάχαρη, μερικά ξερά κλαδιά στο τζάκι, λιβάνι και μερικά εκκλησιαστικά και θρησκευτικά βιβλία».

Ο Γέροντας Ιωαννίκιος στο λαμπρό Αθωνικόν Γεροντικόν του γράφει τί του είπε σε μία συνάντησή τους ο μακάριος Γεώργιος: «Η πνευμα-τική ζωή είναι η αδιάλειπτος παραμονή εν τω Θεώ. Δηλαδή το “μείνατε εν εμοί καγώ εν υμίν”. Ουδείς δύναται να θεωρηθεί θεολόγος χωρίς την αποφαιτικήν θεολογίαν. Τα δόγματα της Εκκλησίας μας και αι δογματικά αλήθειαι πρέπει να βιωθούν, να γίνουν εμπειρία. Προς τούτο χρειάζεται να κάνουμε ένα προσωπικό “Πάσχα”, διάβασιν, διά να τα κατακτήσωμε. Αν δεν γνωρίσουμε τον Θεόν, δεν θα τον αποκτήσωμε. Θεοπτία είναι και η γνώσις του Θεού. Θεωρών τις τον Θεόν θεωρεί και τα πράγματα τα του Θεού. Η ουσία του Θεού είναι αμέθεκτος, αι ενέργειαι Αυτού όμως μεθεκταί. Προσιτή η δόξα, η ακτινοβολία, από την ουσία του Θεού προερχομένη. Εξ αντανakλάσεως φωτιζόμενοι γνω-ρίζομε πρόσωπα, γνωρίζομε τα δύσκολα της Αγίας Γραφής, δεχόμεθα πληροφορίας, γνωρίζομε τα πάντα. Αι κοσμικαί ιδέαι, τα του κόσμου γενικώς, διασπούν την αυτοσυγκέντρωσιν, μας κάνουν εξωτερικούς, παλαιούς ανθρώπους. Ποιός δύναται να διηγηθεί την χαράν της Θείας Κοινωνίας; Ανέκφραστος αγαλλίασις, “Χριστός ανέστη” διά την ύπαρξίν μας ... Η καλύτερα προσευχή είναι το “Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με”».

Ο νυν ηγούμενος της μονής Παρακλήτου αρχιμ. Τιμόθεος τον συνάντησε δύο ημέρες προ της κοιμήσεώς του και συνομίλησε αρκετά μαζί του. Γράφει περί αυτού: «Ο λόγος του π. Γεωργίου ήταν χειμαρρώδης και έντονα βιωματικός. Ήθελε να τα πει όλα, να εκφράσει όλες τις πνευματικές του εμπειρίες, να αποκαλύψει όλους τους πολύτιμους θησαυρούς της καρδιάς του. Σαν να προαισθανόταν, ο μακάριος, ότι εκείνη ήταν η τελευταία του συζήτηση. Ο χρόνος κυλούσε δίχως να το καταλαβαίνουμε. Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα, και ο π. Γεώργιος συνέχιζε ακούραστος να επεκτείνεται από το ένα θέμα στο άλλο, ενώ καθ' όλη τη διάρκεια της συζητήσεως με το αριστερό του χέρι δούλευε ασταμάτητα το τριμμένο κομποσχοίνι του ...». Έλεγε: «Το πρώτο δειλό ξεκίνημα για μια υψηλή πνευματική ζωή συνίσταται: α) στην απαλλαγή από τα πάθη, ελαττώματα, αδυναμίες κ.τ.ό., β) στο ακατάκριτο της γλώσσης και της διανοίας, γ) στην απροσπάθεια έναντι των πραγμάτων του παρόντος κόσμου (πλούτος, δόξες, τιμές κ.λπ.) και δ) στην απόλυτα ήρεμη συνείδηση. Όλα αυτά είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις, οι βάσεις, η προετοιμασία για τους μεγάλους αγώνες». Ο άνθρωπος του Θεού δεν επιδιώκει ούτε τη ζωή ούτε κι αυτόν τον παράδεισο, αλλά μόνο τη δόξα του Θεού. Είναι έτοιμος για οποιαδήποτε θυσία χάριν του Θεού. Έχει πάψει να ζει για τον εαυτό του. Ζει για τον Θεό και τον πλησίον. Απόρροια της αγάπης του αυτής είναι η επιθυμία του ευαγ-γελισμού των ανθρώπων, η ανάγκη να κάνει κοινωνούς των βιωμάτων του και τους άλλους ...».

Πηγές- Βιβλιογραφία:

Ιωαννικίου Κοτσώνη αρχιμ., Αθωνικόν Γεροντικόν, Κουφάλια Θεσσαλονίκης 1999³, σσ. 407, 441-442. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Μοναχός Γεώργιος ο ερημίτης του Άθω (1920-1972), Θεσσαλονίκη 2005². Τιμοθέου αρχιμ., Για μία υψηλή πνευματική ζωή, Μοναχού Γεωργίου του Ερημίτου (1920-1972), Πρωτάτον 117/2010, σσ. 17-21.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ. 847-852, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.